

עפ"ג (חיפה) 37977-11-14 - אחמד אבו הלאל נ' מדינת ישראל

עפ"ג (חיפה) 37977-11-14 - אחמד אבו הלאל ואח' נ' מדינת ישראל מחוזי חיפה

עפ"ג (חיפה) 37977-11-14

1. אחמד אבו הלאל

ע"י ב"כ עו"ד גב' נעמה עציון - אוכמן

2. ז ג

ע"י ב"כ עו"ד אליעזר גולדשטיין ואח'

נ ג ד

מדינת ישראל

באמצעות הלשכה המשפטית של מכס ומע"מ

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

[26.03.2015]

הרכב כב' השופטים:

י' גריל, שופט בכיר - אב"ד

כ' סעב, שופט

ש' ברלינר - שופט עמית

פסק דין

א. בפנינו ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בחדרה (כב' השופט אהוד קפלן) ב- ת"פ 14601-06-12, שאליו צורף

ת"פ 12493-11-10 מיום 02/10/2014, לפיו נדון כל אחד משני המערערים ל-8 חודשי מאסר בפועל, 3 חודשי מאסר על

תנאי, ותשלום קנס של 20,000 ₪ (בתשלומים) או 4 חודשי מאסר תמורתו.

ב. הנסיבות הצריכות לעניין הינן בתמצית אלה:

המשיבה הגישה ביום 10/06/2012 לבית משפט קמא, כתב אישום כנגד חברת א.ג. יסודות בע"מ וכנגד שני המערערים ב-

ת"פ 14601-06-12. בהתאם לאמור בכתב אישום זה, עוסקת חברת א.ג. יסודות בע"מ בעבודות בניין והיא בגדר "עוסק

מורשה". שני המערערים הינם מנהלים פעילים בחברת א.ג. יסודות בע"מ. שלושת הנאשמים חייבים היו בהגשת דו"חות

תקופתיים, כנדרש בחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 (להלן: "החוק").

ג. כנטען בכתב האישום, לא הגישו הנאשמים 10 דו"חות תקופתיים, במודע, באף אחד מן המועדים שיש להגישם לפי תקנה 20 של תקנות מס ערך מוסף, התשל"ו-1976, דהיינו מדובר בדו"חות שמינואר פברואר 2010 ועד ספטמבר אוקטובר 2011. שישה מן הדו"חות (לתקופה שמינואר עד דצמבר 2010), דווחו בפועל באיחור (ביום 22/03/2011), ואילו ארבעה מן הדו"חות, טרם דווחו במועד הגשת כתב האישום. לפיכך ייחסה המשיבה לנאשמים עשר עבירות לפי סעיף 117(א)(6) של החוק ("לא עשו את המוטל עליהם לעניין הגשת דו"חות במועד").

ד. בישיבת בית משפט קמא מיום 10/11/2013, הודו המערערים, שהיו מיוצגים על ידי עורך דין, בעובדות כתב האישום הנ"ל ובנוסף הודו המערערים בכתב האישום שבתיק המצורף, ת"פ 12493-11-10.

שני המערערים אישרו בפני בית משפט קמא, את דברי בא כוחם וצינו כי הם מודים הן בכתב האישום שב- ת"פ 14601-06-12 והן בעובדות שבכתב האישום המצורף, ת"פ 12493-11-10.

יובהר שת"פ 12493-11-10, עניינו 16 עבירות מע"מ שביצעו המערערים, כשסך כל העבירות של אי הגשת דו"חות תקופתיים של מע"מ בשני התיקים גם יחד, מסתכם ב- 26 עבירות.

ה. לא למותר להוסיף, שמי שייצגה את המערערים בפני בית המשפט קמא, הגישה בקשה לפיה מבקשים המערערים לחזור בהם מהודאתם ואולם בית משפט קמא, בהחלטתו מיום 14/07/2014, דחה את הבקשה וציין, כי לא מצא בה כל ממש. מוסיף בית משפט קמא באותה החלטה, שהמערערים הודו בשני התיקים, כשהיו מיוצגים ע"י עו"ד אחר, אך משהתחלף ייצוגם, העלו הם את הטענה, שלא היה בידי עורך דינם מלוא חומר החקירה. ואולם, כך כותב בית משפט קמא, המערערים אינם טוענים שהם הודו במשהו שאיננו נכון, הם גם אינם טוענים שהאמור בכתבי האישום איננו נכון, אלא טוענים ככל הנראה, שהם יכולים להקטין את החוב על ידי קיזוז תשומות, אך הם לא עשו זאת, הואיל ורשויות מע"מ מנעו זאת מהם.

ואולם, כך מסביר בית משפט קמא בהחלטתו: "אין בכך ולא כלום עם הגשת או אי הגשת הדו"חות בזמן. הדו"חות לא הוגשו בזמן ועל כך אין חולק, וגם ב"כ הנאשמים אינה יכולה להצביע על דו"ח אחד שנטען בכתבי האישום שהוא לא הוגש או לא הוגש במועד וכן הוגש במועד, בניגוד לנטען בכתב האישום...".

ו. בישיבת בית משפט קמא מיום 14/09/2014, נשמעו טיעוניהם של באי כוח הצדדים לעונש. עמדת ב"כ המשיבה הייתה שיש להטיל על כל אחד משני המערערים מאסר בפועל במתחם של בין 12 - 18 חודשים, קנס בין 100,000 - 150,000 ₪, ומאסר על תנאי שינוע בין 12 - 24 חודשים על כל עבירה וחתימה על התחייבות עצמית.

ז. סנגוריתם של המערערים ציינה, כי המערערים מנהלים במשותף את החברה (שהייתה נאשמת מס' 1) והם הסתבכו כלכלית עקב אי קבלת כספים עבור עבודות שביצעה החברה שבבעלותם, ואחת הסיבות לקריסתם הכלכלית, היא כתבי האישום שהוגשו.

ח. לגבי המערער מס' 1 נטען כי הוא בן 56, אבל ל- 5 ילדים, שכולם אקדמאים למעט הקטין, והוא מפרנס יחיד בביתו, אדם מכובד ומקובל בחברה.

ט. המערערת מס' 2, ילידת שנת 1959, אם ל-2 ילדים, שגם הם אקדמאים ושירתו בצבא, עובדת כל חייה ומפרנסת בכבוד את משפחתה. המערערת מס' 2, עברה, כך נטען, הליך גירושין קשה שהותיר בה צלקות והביא לקריסתה הכלכלית והנפשית ואף נקבעה לה כתוצאה מכך, נכות נפשית לפי חוות דעתו של ד"ר ג'בארין מיום 12/09/2011 (20% נכות נפשית לצמיתות).

י. הסנגורית טענה בפני בית משפט קמא, כי מדובר באנשים נורמטיביים שכל רצונם היה להתפרנס בכבוד וביושר והחברה שהם ניהלו ביצעה עבודות בנייה, חלקן בקנה מידה גדול לגופים שונים. ואולם, כך נטען, התמורה בגין ביצוע העבודות, לא הגיעה למערערים ולכיסם. בנוסף נתנו המערערים אמון מלא ברואה החשבון שלהם, שלפי הנטען הביא אותם בסופו של יום למצב אבסורדי. הסנגורית ציינה, כי היא ביקשה לדחות את הטיעונים לעונש, על מנת לסיים ביקורת של רואה חשבון חיצוני, ולערוך דו"חות מתקנים 7 שנים אחורנית.

י"א. טענת ההגנה היא שהסכום שהיה על המערערים לשלם בגין מע"מ, הינו נמוך מסכום המע"מ שעליו מבססת המשיבה את אישומיה, כשהמחדל אף הוסר חלקית. נטען, כי לפי ההערכה של רואה החשבון החיצוני, מדובר על חוב של עשרות אלפי שקלים בלבד למע"מ ולא מאות אלפי שקלים, והמערערים מוכנים להצהיר בפני בית המשפט, שהם יצליחו בטווח של חודש ומחצה ממועד הטיעון לעונש בפני בית משפט קמא (14/09/2014), לפרוע את החוב.

י"ב. הסנגורית גם פירטה בפני בית משפט קמא, את מצבם הכלכלי הקשה מאוד של שני המערערים שלהם חובות רבים. לטענת הסנגורית בפני בית משפט קמא, עומדים שני המערערים בפני שוקת שבורה. כתב האישום אינו משקף את האמת, דו"חות המע"מ שהוגשו בעבר אינם נכונים והמשיבה לא הכירה להם במע"מ תשומות.

י"ג. בהתייחס לבקשת המשיבה להטיל על המערערים עונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, טענה סנגוריתם דאז של המערערים, כי נוכח העובדה שהמערערים מצהירים שיסירו את המחדלים בתוך חודש ומחצה, הרי ייגרם למערערים, מעבר לנזק הכלכלי, נזק נפשי קשה ביותר ובמיוחד למערערת מס' 2, שמצבה הנפשי אינו טוב. כאמור, לכל אחד משני המערערים, חובות כבדים והם בחרו להתמודד עם הקשיים כעולה מתיקי ההוצל"פ ולא בחרו בפתרון הקל של הליך פשיטת רגל.

הסנגורית ביקשה לנוכח כל האמור לעיל, כי בית המשפט יטיל על המערערים ענישה ברף התחתון בהתחשב בקשיים שלהם.

י"ד. בגזר הדין שניתן ביום 02/10/2014, ציין בית משפט קמא, כי המשיבה טענה שקרן המס בגין הדו"חות שלא הוגשו, מגיעה לכדי 400,000 ₪ והריבית בגין הדו"חות היא 195,000 ₪. חלק מן הדו"חות דווחו בסופו של דבר, אם כי באיחור. מנגד, טענה סנגוריתם דאז של המערערים, שקרן המס נשוא החובות נמוכה בהרבה מן הנטען, וכי לאחר שיוגש דו"ח רואה חשבון שנמצא בהכנה, יתברר שבכלל רשויות מע"מ הן אלה שחייבות כספים לחברה (הנאשמת מס' 1).

בית משפט קמא ציין, כי טענות מסוג זה, צריכות הוכחה.

ואולם, המשיבה לא הוכיחה את גובה החוב, כשם שהמערערים לא הוכיחו את גובה החוב, ולכן למעשה בפני בית משפט קמא, 26 עבירות על החוק, שהנזק שנגרם בעטיין לקופת המדינה - לא הוכח. ט"ו. ואולם, מוסיף וכותב בית משפט קמא, מדובר ב- 26 עבירות, משמע תקופה ארוכה מאוד של אי הגשת דו"חות. מדובר בעבירה הפוגעת בקופת המדינה ובסדר הציבורי, ומתחם הענישה לגביה, בנסיבות בהן נעברה העבירה, נע בין 3 חודשי מאסר על תנאי ל- 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

בית משפט קמא סבור שמכיוון שמדובר ברצף של עבירות, יש לקבוע מתחם ענישה אחד לכולם. בית משפט קמא מביא בחשבון שאין למערערים הרשעות קודמות, אם כי המחדלים טרם הוסרו, לפחות לא כולם, הגם שהמערערים ביקשו דחייה אחר דחייה, פעם אחר פעם.

ט"ז. נוכח האמור לעיל, מציין בית משפט קמא, כי חובה עליו למצות את הדין עם המערערים, עקב ריבוי העבירות ואי הסרת המחדלים, ואין להסתפק בהטלת מאסר שירוצה בעבודות שירות. לפיכך הטיל בית משפט קמא, על החברה, הנאשמת מס' 1, קנס של 1,000 ₪, ועל כל אחד משני המערערים, הטיל בית משפט קמא את העונשים שפירטנו בפתח דברינו.

י"ז. המערערים ממאנים להשלים עם גזר דינו של בית משפט קמא, וערעורם על חומרת הדין מונח בפנינו. נטען בערעור, כי מאז הגשת כתבי האישום, פעלו המערערים להסרת המחדלים והגשת הדו"חות החסרים. לטענתם נותרו 9 דו"חות שטרם הוגשו.

עוד נטען, כי הנאשמת מס' 1 והמערערים הכינו דו"חות שהיו צריכים להיות מוגשים וטרם הוגשו, וכן הכינו דו"חות מתקנים לדו"חות שכבר הוגשו, וזאת במטרה להסיר את המחדל האזרחי.

לטענת המערערים, הם הגישו דו"חות אלה למשרדי מע"מ בחדרה, אך אלה הוחזרו להם בטענה שיש לצרף אליהם את התשומות החסרות. טוענים המערערים, שאם יקבלו רשויות מע"מ את התשומות האמיתיות שלהם, ואילו היו תשומות אלה בידם בזמן אמת, הרי שהתוצאה החשבונית הייתה כי ההוצאות היו עודפות על ההכנסות, ולא הייתה נשאר יתרה לתשלום.

י"ח. עוד טוענים המערערים, כי רואי החשבון של החברה, וגם רואה חשבון חיצוני ששכרו במהלך משפטם, אמרו וכתבו שיש תשומות רבות שלא נדרשו ע"י החברה במהלך עסקיה השוטף.

טוענים המערערים, שאילו ידעו שיש תאריך "תפוגה" לחשבוניות, או אילו היה רואה החשבון מיידע אותם על כך, היו הם פועלים אחרת. טוענים המערערים, שהתשומות לא הגיעו אליהם עקב תהליך "מעגל שוטה", דהיינו, המערערים לא קיבלו את המגיע להם בגין העבודות שביצעו, והוציאו חשבוניות מס, ומנגד לא יכלו לשלם לספקים שסירבו למסור להם חשבוניות שתאפשרנה למערערים לנכות את ההוצאות.

י"ט. ב"כ המערערים מציין בערעורו, כי בדעתו לפנות למשרדי מע"מ, בבקשה להאריך את המועדים לפי סעיף 116 לחוק להכרה בתשומות, ולשלם את הערך המוסף האמתי. כמו כן יש בדעתם וברצונם של המערערים להסיר את המחדל האזרחי בטרם יבואו בשערי בית המשפט.

טוען ב"כ המערערים, שעצם הסכמת בית המשפט קמא לדחות את ריצוי העונש על מנת לתת הזדמנות למערערים להסיר את המחדלים, יש בה כדי להצביע על מחשבתו שאילו הסירו המערערים את המחדלים, בטרם כתיבת גזר הדין, לא היה מוטל עליהם עונש מאסר בפועל. בא כוח המערערים מתכוון לפנות בימים הקרובים בהצעה סדורה לממונה האזורי מע"מ חדרה לביצוע הסדר להסרת המחדל האזרחי.

כ. מוסיף ב"כ המערערים כי במועד גזר הדין לא היו למערערים הרשעות קודמות בעניין רשות המיסים, ויש להתייחס לנסיבות האישיות של המערערים ולהתנהגותם מאז ביצוע העבירות.

כן יש ליתן משקל למצבה הנפשי של המערערת מס' 2, כעולה מחוות הדעת הפסיכיאטרית עליה היא מסתמכת, והמצורפת לערעור.

כ"א. נטען עוד בערעור, כי בית משפט קמא לא נתן משקל להודייתם של המערערים, וכי הדחיות בדיונים בבית המשפט קמא, לא נבעו מרצון המערערים "להרוויח זמן" אלא בגלל עורכי הדין שביקשו את הדחיות בניסיון להגיע להסכמות, וחלק מן הדחיות היה מרצונו של בית משפט קמא, ועקב אילוצי זמן.

לטענת המערערים דחיות אלה פגעו דווקא בהם, שכן חלף המועד לפי סעיף 116 לחוק וכיום עומדים המערערים בפני שוקת שבורה, הואיל ואין מכירים להם בהוצאותיהם ששימשו אותם בהוצאת ההכנסה.

כב. עוד טוענים המערערים, שבית משפט קמא לא נתן משקל לקולא לכך, שחלק גדול מהמחדלים נשוא כתבי האישום הוסרו, דהיינו, נותרו 9 דו"חות מתוך 26 דו"חות שהיו בכתבי האישום. אילו היה בית משפט קמא דוחה את הדיון רק עוד פעם, יכול היה רואה החשבון החיצוני והנוסף שהעמידה החברה, לשפוך אור על אובדן היכולת לקזז את ההוצאות.

כג. בנוסף נטען בערעור, כי שגה בית משפט קמא, משלא הביא בחשבון לקולא את העובדה שבמהלך הדיונים לא האירו את עיניהם לא במשרדי המשיבה ולא בשום מקום, שיש מגבלת זמן לגבי סעיף 116 לחוק, כך שיתרת התשלום גדלה ועל המערערים לשלם את מע"מ התשומות שבאופן רגיל ניתן היה לקזזו.

כד. כמו כן נטען, כי שגה בית משפט קמא עת התעלם מעובדת היותם של המערערים בני זוג בחייהם הפרטיים, כשלמעשה המערער מס' 1 ניהל בפועל את החברה, ואילו תפקידה של המערערת מס' 2, היה עיסוק בניירת.

כה. כן נטען, שבית משפט קמא קבע את רף הענישה מבלי שנתן משקל מספיק לכך, שאין מדובר בעבירות שיש בהן יסוד של מרמה, הגם שמדובר ברצף של עבירות מאותו סוג ומבלי להקל ראש בעבירות נשוא כתבי האישום. אין ולא היו למערערים מחשבות של רמיה או כוונה לרמות, ולמעשה כל הנתונים בדבר הדו"חות החסרים היו בידי המשיבה.

כו. נטען גם, כי לא היה מקום להטיל על המערערים עונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, שהרי מתחם הענישה שקבע בית משפט קמא, הינו בין 3 חודשי מאסר על תנאי ל- 10 חודשי מאסר בפועל ואילו המערערים נענשו לפי הרף הגבוה.

כז. המערערים חוזרים וטוענים, כי החברה שהם היו מנהלים נכנסה לסחרור עסקי הואיל ולא קיבלה את המגיע לה מלקוחותיה, אך הוציאה חשבוניות מס ולא העלימה הכנסות, ובד בבד לא יכלה לנכות את הוצאותיה, כי לא היו לה חשבוניות בגין ההוצאות, ולכן לא יכלה לשלם את המגיע לפי חשבוניות המס. אפילו משכורת לא יכלו המערערים לקבל ממעסיקתם - החברה.

כח. לטענת המערערים לא נתן בית משפט קמא משקל לכך, שהם לא שלחו ידם לקופה הציבורית ולא נהנו מהסתבכותה של החברה, אלא אדרבא, הם נאלצו ליטול הלוואות על מנת לנסות לשקם את החברה, שהייתה מקור פרנסתם.

כט. כמו כן נטען בערעור, כי בית משפט קמא לא נתן משקל מספיק לטענת סגוריותם, דהיינו, שבסיכום תישאר יתרת זכות לטובת המערערים. עוד טוענים המערערים, כי מתוך כך שהם הוציאו חשבוניות כדין (למרות שהחברה לא דיווחה) הנהנים הם מקבלי החשבוניות, שלא שילמו בעבורם, וקיזזו את מס התשומות הגלום בחשבוניות מס אלה.

שוב נטען, כי המערערים רוצים להסיר מחדל זה ומוכנים להוציא את הכסף מכיסם הפרטי.

ל. עוד נטען, כי בית משפט קמא, לא נתן משקל לכך שעברם של המערערים נקי ללא הרשעות קודמות, וכי המערערים מטפלים בשתי משפחות שפרנסתן מוטלת על שכמם ולמעשה משפחתם החפה מפשע, היא שטיפגע עקב עונש המאסר בפועל שיהא על המערערים לרצות.

לא. ב"כ המערערים מפנה לפסיקה שממנה מבקש הוא ללמוד שגם במקרים חמורים וקשים יותר מעניינם של המערערים, לא מוצתה מלוא חומרת הדין עם הנאשמים ולכן גם בענייננו, ראוי היה להסתפק בענישה שלא תכלול מאסר מאחורי סורג ובריח.

עד כאן תמצית טענות המערערים בערעורם.

לב. בישיבה הראשונה שהתקיימה בפנינו ביום 08/01/2015, ביקש ב"כ המערערים, עו"ד אליעזר גולדשטיין, דחייה בדיון ודחייה בריצוי העונש כשהטעם העיקרי לכך הוא כי המערערים הגישו בקשה לפני חודשיים ומחצה למע"מ להסדר תשלומים. במסגרת ההסדר שביקש ב"כ המערערים להשיג, הוגשו תשעת הדו"חות האחרונים למע"מ תוך בקשה לבחון את התשומות כדי להגיע לשערי בית המשפט כשהמחדל הוסר לחלוטין.

ב"כ המערערים ציין שאין כוונה למשוך זמן אלא להמתין לתשובת רשות המיסים כדי להסיר את המחדל.

לג. ב"כ המשיבה טען בתשובה, כי סכום המחדל הינו 484,000 ₪ ואולם, ב"כ המערערים טען שאם חלק מהתשומות יוכרו, כולל דו"חות מתוקנים, יעמוד החוב על 203,000 ₪. עוד הוסיף, כי המערער מס' 1 אומר, שבתוך 45 יום, יוכל לשלם לקופת מע"מ את הסכום של 100,000 ₪.

לד. ב"כ המשיבה התנגד לדחייה המבוקשת, ואילו ב"כ המערערים ציין כי בדעת המערערים להמשיך את המו"מ עם מע"מ חדרה ומכל מקום הודיע, כי ישולם לקופת מע"מ בתוך 45 יום הסכום של 100,000 ₪ במזומן על חשבון החוב למע"מ.

עוד הוסיף ואמר ב"כ המערערים, שם, בעמ' 2, ש' 16-17:

"אנו לא נבקש כל דחייה נוספת מעבר לדחייה הנוכחית. כמו כן, היה ולא נשלם את הסכום הנ"ל במועד הנ"ל, הערעור יידחה".

לה. בנוסף ביקש ב"כ המערערים, כי מרשיו יופנו לקבלת תסקיר שירות המבחן כדי לבחון את כשירותם לעמוד במאסר בפועל, מה גם שלמערערת מס' 2, 20% נכות נפשית לצמיתות.

לו. ב"כ המשיבה הדגיש, שתשלום הכסף לא יחייב את המשיבה בערעור וכן ציין, כי היו מעל 20 דחיות במהלך הדיון בבית משפט קמא מחמת אי התייצבות מטעם המערערים או באי כוחם.

לעניין התשומות ציין ב"כ המשיבה, שבית המשפט קמא גזר את הדין ללא התייחסות לגובה החוב, כמות העבירות, ואי הסרת המחדלים. כמו כן ציין, כי תחנת מע"מ חדרה ביקשה מספר פעמים מן המערערים להביא חשבוניות כדי לבדוק אם יש סיכוי להכרה בתשומות, אך המערערים לא עשו זאת.

לז. בתום ישיבת 08/01/2015, רשמנו בפנינו את הצהרת ב"כ המערערים שקיבל את הצעת בית המשפט כמפורט לעיל (עמ' 2 לפרוט') ונתנו להצהרתו זו של ב"כ המערערים תוקף של החלטה. עוד ציינו, כי המערערים ישלמו לקופת מע"מ בתוך 45 יום את הסכום של 100,000 ₪.

לח. בישיבה שהתקיימה בפנינו ביום 12/03/2015, ביקש ב"כ המערערים לקבל אורכה נוספת על מנת שהמערערים יוכלו לשלם את התשלום הנ"ל של 100,000 ₪ וציין, שלא הסתייע בידי המערערים לגייס סכום זה, שכן עבודה שהתקבלה אצלם התעכב תשלומה. כמו כן טען, כי פנה לרשות המיסים כדי לבצע הסדר, אך לא נתקבלה תשובה, אלא לפני יומיים שלושה. לפיכך ביקש ב"כ המערערים אורכה של 3 שבועות.

לט. ב"כ המשיבה ציינה, כי היא תשאיר לשיקול דעת את הבקשה לדחייה קצרה, אך היא מציינת מראש שאין בדעת המשיבה להסכים להפחתת הענישה. טענתה היא שיש לדחות את הערעור וכי העונש שהוטל על המערערים ראוי ומאוזן ואפילו מקל.

מ. בהחלטתנו באותו מעמד (עמ' 5 לפרוט') קבענו, כי על שני הצדדים לטעון לגוף העניין.

ב"כ המערערים, עו"ד חרוז, ציין, כי אין בידיו לטעון יותר ממה שנאמר בכתב הערעור והכוונה הייתה לטעון לאחר הסרת המחדלים על מנת שניתן יהיה להקל עם המערערים. ואולם, המחדל לא הוסר עדיין ומכאן בקשתו לדחייה של 3 שבועות. המערער מס' 1, ביקש מאיתנו לשקול שנית אפשרות של מתן אורכה והוסיף שבדק את מקורות הכסף ולטענתו, בתוך 15 יום יוכל לשלם את הסכום.

ב"כ המערערים, עו"ד חרוז, חזר על הבקשה למתן הדחייה המבוקשת, ולחלופין, ביקש לדחות את ריצוי העונש בשלושה חודשים.

מא. ב"כ המשיבה מצידה, ביקשה לדחות את הערעור, והדגישה כי מדובר ב- 26 עבירות של אי-הגשת דו"חות במועד וכי הענישה שהוטלה על המערערים ראויה ומאוזנת.

לטענתה, המערערים ביצעו את העבירות במשך תקופה ארוכה במהלך השנים 2007 - 2011 וגרעו מקופת המדינה סך כולל של 484,000 ₪ כשהריבית על סכום זה עומדת על כ- 195,000 ₪. המחדל לא הוסר ומכאן שהמערערים לא הביעו חרטה על מעשיהם.

יתר על כן, לאחר שהוגש כתב האישום הראשון, המשיכו המערערים לבצע את העבירות של אי הגשת דו"חות מע"מ במועד ולכן הוגש נגדם כתב האישום השני. מכאן שהמערערים לא הפנימו את חומרת העבירות והמשיכו בביצוען. מב. עוד ציינה ב"כ המשיבה שיש לדחות את טענת המערערים לפיה לא נתן בית משפט קמא משקל להודייתם. כן הגישה ב"כ המשיבה פירוט של הדיונים שהתקיימו, כדי להצביע על כמות הדחיות שבפני בית משפט קמא. מג. לעניין טענת המערערים בדבר קיזוז תשומות, ציינה ב"כ המשיבה, שהמערערים לא הגישו את התשומות כפי שרשאים היו לעשות לפי החוק, ובמשך כל ההליך בפני בית משפט קמא, לא פנו למשרדי מע"מ בבקשה להאריך להם את המועד להגשת התשומות. עובדי מע"מ ביקשו מן המערערים להמציא להם אסמכתאות בעניין התשומות, אך המערערים לא עשו מאומה. לפי בירור שעשתה ב"כ המשיבה יום קודם לכן, אין משרדי מע"מ מוכנים להכיר בתשומות הנטענות ע"י המערערים. מד. עוד מציינת ב"כ המשיבה, כי לא חלה על המשיבה חובה להאיר את עיני המערערים לפי סעיף 116 של החוק, דהיינו שקיימת מגבלת זמן בהגשת התשומות. מה. לטעמה של ב"כ המשיבה, תקופת המאסר שהוטלה על המערערים, בהתחשב בעבירות ובמשך ביצוען ואי הסרת המחדל, משקפת עונש קל. כן הפנתה אותנו ב"כ המשיבה לפסיקה רלוונטית. מו. באשר לטענה כי למערערת מס' 2 נקבעו 20 אחוזי נכות נפשית, ציינה ב"כ המשיבה, כי מדובר בחוות דעת פרטית מטעם המערערת מס' 2, ולכן יש ליתן משקל בהתאם. מז. לאחר שעיינו בגזר דינו של בית משפט קמא, בנימוקי הערעור, בטיעוניהם של באי כוח שני הצדדים, הן בישיבה מיום 08/01/2015 והן בישיבה מיום 12/03/2015, לרבות גם בפסיקה הרלוונטית, מסקנתנו היא שדין הערעור להידחות. מח. איננו סבורים שנפלה בגזר דינו של בית משפט קמא שגגה כלשהי, ואיננו סבורים שהענישה כפי שהוטלה על המערערים, יש בה כדי להצדיק התערבותה של ערכאת הערעור. גזר הדין של בית משפט קמא מאוזן כראוי ותואם את נסיבות העניין. מט. נציין, שתחילה הוגש כנגד המערערים כתב אישום המתייחס ל-16 עבירות של אי-הגשת דו"חות מע"מ במועד, לפי סעיף 117(א)(6) של החוק. היה זה בחודש נובמבר 2010. למרות כתב האישום שהוגש נגדם, המשיכו המערערים בביצוע העבירות ולכן הוגש כנגדם, ביוני 2012 כתב האישום השני ובו 10 עבירות של אי הגשת דו"חות מע"מ במועד.

יצוין, כי לגבי חמישה מן הדו"חות נשוא כתב האישום השני, חלו מועדי הדיווח החוקיים בין ינואר 2011 לנובמבר 2011. כזכור, כתב האישום הראשון הוגש כנגד המערערים בנובמבר 2010, משמע, המערערים המשיכו שלא להגיש דו"חות במועד, למרות כתב האישום הראשון שכבר היה תלוי ועומד כנגדם.

נ. נכון הוא, כפי שגם ציין בית משפט קמא, שקיימת מחלוקת בין הצדדים מה הוא השווי הכספי של המחדל. בעוד ב"כ המשיבה טוענת כי מדובר בסכום של ₪ 484,000 בשני התיקים ביחד, כשהריבית בלבד עומדת על כ- 195,000 ₪, סבור ב"כ המערערים (עורך דין אליעזר גולדשטיין) בטיעונו מיום 08/01/2015, עמ' 2 לפרוט', כי החוב עומד על כ-200,003 ₪.

נא. בית משפט קמא ציין בגזר דינו, ובצדק, שגובה החוב לא הוכח ומכאן, שגם לא הוכח הנזק שנגרם לקופת המדינה עקב אי הגשת הדו"חות. ואולם, מה שברור הוא כי מדובר ב- 26 עבירות של אי הגשת דו"חות מע"מ במועד, משמע מדובר בתקופה ארוכה מאוד שבמהלכה לא הוגשו הדו"חות כנדרש בחוק.

כך גם צדק בית משפט קמא בקביעתו, כי מדובר בעבירה הפוגעת בקופת המדינה וגם בסדר הציבורי. לכן, מתחם הענישה שקבע בימ"ש קמא בין 3 חודשי מאסר על תנאי ל- 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל, הוא מתחם סביר.

נב. האם מוצדק להתערב בגזר דינו של בימ"ש קמא מן הטעם שהענישה שהטיל על שני המערערים (8 חודשי מאסר בפועל) מתקרבת לרף הגבוה של מבחן הענישה?

תשובתנו על כך, בשים לב לפסיקה הרלוונטית ולנסיבות העניין שבפנינו, היא שלילית.

נג. ב"כ המערערים ביקש כי נורה על הפניית המערערים לקבלת תסקיר של שירות המבחן, ואולם, לא ראינו מקום להיעתר לבקשת הסנגורים בדבר הפניית המערערים לקבלת תסקיר של שירות המבחן.

אין מחלוקת על כך שאין למערערים עבר פלילי, והם מוגדרים כאנשים המנהלים אורח חיים נורמטיבי. בטיעון לעונש בפני בית משפט קמא ע"י הסנגורית הקודמת של המערערים, כמו גם בהודעת הערעור שהגיש הסנגור הנוכחי של המערערים, וכן בטיעון בפנינו, פורטו היטב הנסיבות האישיות של כל אחד משני המערערים, כך שנפרשה בפנינו היריעה במלואה. נתנו דעתנו גם לטענה בדבר נכותה הנפשית של המערערת מס' 2, בשים לב להליך גירושין קשה שעברה. נסיבות האלה, בשלמותן, עומדות לנגד עינינו.

נד. ואולם, גם בהביאנו בחשבון את הודייתם של המערערים (ותוך התעלמות מן הדחיות הרבות שהיו במהלך הדיונים בשני התיקים בפני בית משפט קמא, חלק גדול מהן בעטיים של המערערים), אל לנו התעלם מן האינטרס הציבורי שנפגע מחמת העובדה שהמערערים לא הגישו במועד 26 דו"חות מע"מ, משמע, אי-הגשת דו"חות מע"מ על פני תקופה ארוכה, כשהמערערים ממשיכים בביצוע עבירה זו אף לאחר שכבר הוגש כנגדם כתב האישום הראשון.

נה. יתר על כן, המערערים לא הסירו את המחדל למרות שכתב האישום הראשון ביחס ל- 16 דו"חות תקופתיים שלא הוגשו (כתב אישום שהתייחס לתקופת דיווח מ- 15/7/07 עד 15/7/10), הוגש נגדם עוד ביום 07/1/2010.

בישיבת בית משפט קמא מיום 14/09/2014, שהייתה מיועדת לשמיעת טיעונים לעונש, טענה סנגוריתם דאז של המערערים (עמ' 19 לפרוט'): "וכתבתי לבית המשפט שבתוך חודש וחצי ניתן יהיה להסיר את כל המחדל, כי זה משהו מאוד משמעותי".

לא בכדי כותב בית משפט קמא בהחלטתו באותו מעמד: "את אותם סיפורים אני שומע כבר שנים מפי הסנגור הקודם...".

נו. והנה בערעור שהגישו המערערים ביום 18/11/2014, נטען בסעיף 25, שאילו היה בית משפט קמא דוחה את הדיון רק עוד פעם, יכול היה רואה החשבון החיצוני והנוסף שהעמידה החברה, לשפוך אור על אובדן היכולת לקזז את ההוצאות.

בישיבה שהתקיימה בפנינו ביום 08/01/2015, חזר סנגורם הנוכחי של המערערים על הבקשה, כי נדחה את הדיון בערעור ל- 45 ימים על מנת שהמערערים ישלמו לקופת מע"מ סך של 100,000 ₪ במזומן ואף אמר: "היה ולא נשלם את הסכום הנ"ל במועד הנ"ל, הערעור יידחה" (עמ' 2 לדיון בערעור לפנינו).

נז. והנה שוב עברו חלפו להם 45 יום ודבר לא שולם. לכן, בין אם צודקת המשיבה שסכום המחדל הינו 484,000 ₪, ובין אם צודק ב"כ המערערים, שלהערכתו עומד החוב על 203,000 ₪, על עובדה אחת לא יכולה להיות מחלוקת והיא: שבוצעו על פני תקופה ארוכה 26 עבירות של אי-הגשת דו"חות מע"מ במועד.

מחדל זה לא הוסר (גם אם החוב הוא בסדר גודל שציין הסנגור), אם כי הסרת המחדל הובטחה בפני בית משפט קמא (ונזכור שכתב האישום הראשון הוגש עוד בנובמבר 2010). בנוסף, גם לאחר שהוגש הערעור לבית משפט זה, לא הוסר המחדל. הסכום שאמור היה להיות משולם על חשבון המגיע, בסכום של 100,000 ₪ כפי שהוצהר בפנינו עוד ביום 08/01/2015, גם הוא לא שולם.

נח. עוד מבקשים אנו לציין, כי אין לקבל את טענת המערערים, לפיה לא האירו את עיניהם על כך שהאפשרות לקיזוז מס תשומות מוגבלת בזמן, ולו מן הטעם שפעילותה של החברה הייתה מלווה ע"י רואה חשבון.

נט. כך גם אין לקבל את טענת המערערים, לפיה בוצעו העבירות של אי הגשת דו"חות מע"מ במועד, על רקע העובדה שלא שולמו להם הכספים המגיעים להם בגין העבודות שהחברה ביצעה, דבר שהביא לקריסתן הכלכלית.

נימוק שכזה, אין בו כדי לשמש טענת הגנה ואנו מפנים לרע"פ 5953/08 מוחמד עתאמלה נ' מדינת ישראל (מיום 22/10/2008), שם נקבע:

"חובה של המועצה המקומית כפר ריינה למבקש, אין בה כדי להקל בעונשו. אף אם מצוקתו הכספית של המבקש נבעה בראש ובראשונה ממחדליה של המועצה המקומית, היה עליו לפנות לרשויות המס בדרך שהותוותה לשם כך בחוק מס ערך מוסף, בכדי שאלו יפטרו אותו זמנית מהגשת דו"ח תקופתי. משלא עשה כן המבקש עובר למועד הגשת הדו"ח אלא בחר לעשות דין לעצמו, אין בידו לטעון כעת, כי יש להתנהלותה של המועצה המקומית להוות שיקול לקולא בעת העמדתו לדין על אי תשלום מיסים כנדרש (ראו רע"פ 7917/04 דניאל בסרגליק נגד מדינת ישראל, לא פורסם (14/11/2004)).". גם בענייננו, לא הובאה ראיה לכך שהיתה פניה מצד המערערים לרשויות המס כדי לפטור אותם זמנית מהגשת דו"ח תקופתי, הגם שזו הדרך שהותוותה בחוק למקרה ונישום מתקשה בהגשת דו"ח תקופתי במועד. ס. בענין עתאמלה הנ"ל, הועמד המבקש לדין בגין 8 עבירות של אי הגשת דו"ח במועד ונדון ל- 7 חודשי מאסר בפועל. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה וכך גם בקשת רשות הערעור לבית המשפט העליון. סא. בע"פ 37378-09-13 אבו חוסיין בלאל נ' מדינת ישראל (מיום 26/12/2013) הועמד המערער לדין בגין אי הגשת 40 דו"חות תקופתיים במועד והגשת 18 דו"חות ללא התשלום הנובע מהם ונדון בבית משפט השלום ל- 18 חודשי מאסר בפועל.

בפסק הדין שניתן בערעור שהגיש הנאשם, צויין, כי חוב קרן המס למועד הגשת כתב האישום, עמד באותו מקרה על 93,543 ₪ (זאת במובחן מחוב של כ-203,000 ₪ כטענת סנגורם הנוכחי של המערערים בפנינו), ותקופת המאסר בפועל הועמדה על 9 חודשים.

סב. בע"פ 33267-04-11 עקארי נגד מדינת ישראל (מיום 30.6.11), נדון המערער בבית משפט השלום ל-10 חודשי מאסר בפועל, וכן 12 חודשי מאסר על תנאי וקנס, זאת לאחר שביצע 16 עבירות של הוצאת חשבוניות מס מבלי שהיה זכאי להן. המס המגיע בגין החשבוניות הנ"ל עמד על סכום של 89,688 ₪. הן בפני בית משפט קמא והן בערכאת הערעור, טען המערער כי הוא סובל ממחלה איסכמית ואי-ספיקת לב, אך ערעורו נדחה.

סג. ברע"פ 8616/08 ג'בארין נגד מדינת ישראל (מיום 23.10.08), הועמד המערער לדין בגין מספר רב של עבירות של אי-הגשת דו"ח במועד, וכן שתי עבירות של הגשת דו"חות תקופתיים ללא התשלומים הנובעים מהם, ונדון ל-12 חודשי מאסר בפועל, לרבות מאסר מותנה וקנס.

ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה (למעט חלוקת הקנס לתשלומים), ובקשת רשות הערעור נדחתה (ע"י כב' השופט ס' ג'ובראן) משנקבע, כי המערער הורשע במספר רב של עבירות שבכל אחת מהן ניתן לראות עבירה נפרדת שבגינה ניתן היה לגזור את דינו בנפרד, ואין לראות בעונש שהוטל עליו כחורג מן הראוי בנסיבות הענין.

סד. ערים אנו לטענותיה של המערערת מס' 2 בדבר מצבה הנפשי (ולענין זה הוגשה כאמור כבר לעיל חוות דעת מטעמה), ואולם, כפי שנקבע בע"פ 522/82 עאזם נגד מדינת ישראל, פ"ד ל"ו(4) 411:

"אכן, אפשר שהמערער לוקה בבריאותו אולם כבר נאמר בפסקי דין קודמים, כי בריאות רופפת של נאשם בעבירות דנן לא תשמש לנאשם עוגן הצלה ממאסר בפועל. בבתי הכלא מצויים רופאים ותנאי אשפוז המאפשרים מתן טיפול רפואי לנאשם הנזקק".

סה. גם טענות המערערים שהם נקלעו למצב כלכלי קשה הואיל ולא שולמו להם הכספים בגין העבודות שהם ביצעו, אין בהן כדי לסייע בידי המערערים, ועיינו רע"פ 5953/08 מוחמד עתאמלה נגד מדינת ישראל, (מיום 22.10.08), דברי כב' השופט ס' ג'ובראן:

"גם לגופן של הטענות לענין חומרת העונש, דין הבקשה להידחות. חובה של המועצה המקומית כפר ריינה למבקש אין בה בכדי להקל בעונשו. אף אם מצוקתו הכספית של המבקש נבעה בראש ובראשונה ממחדליה של המועצה המקומית, היה עליו לפנות לרשויות המס בדרך שהותוותה לשם כך בחוק מס ערך מוסף, בכדי שאלו יפטרו אותו זמנית מהגשת דו"ח תקופתי. משלא עשה כן המבקש עובר למועד הגשת הדו"ח אלא בחר לעשות דין לעצמו, אין בידו לטעון כעת כי יש להתנהלותה של המועצה המקומית להוות שיקול לקולא בעת העמדתו לדין על אי תשלום מסים כנדרש (ראו רע"פ 7917/04 דניאל בסרגליק נ' מדינת ישראל, לא פורסם (14.11.2004))."

סו. עוד ראוי לציין, כי בכל הנוגע לעבירות כלכליות גובר במידה רבה האינטרס הציבורי על פני האינטרס הפרטני של הנאשם, וזאת נוכח המשמעות של הפגיעה הנגרמת לקופה הציבורית והפגיעה בערכים של שיוויון בין בני אדם הנדרשים לשאת באורח שווה וצודק בנטל החובות והצרכים שהמדינה נדרשת לספק לאזרחיה.

לענין זה אנו מפנים לרע"פ 10699/07 חיים קובן נגד מדינת ישראל (מיום 20.1.08):

"לא אחת נקבע על ידי בית משפט זה כי כאשר מדובר בעבירות כלכליות, על מדיניות הענישה לשקף את הסכנה הגדולה הטמונה בהם לפרט ולציבור כאחד ואת יסוד ההרתעה הנדרש ביחס לביצועה. כן נקבע, כי העונש ההולם עבירות פיסקליות הוא עונש מאסר שירוצה מאחורי סורג ובריח וכי אין להסתפק בעבודות שירות".

סז. כך גם בע"פ 6474/03 מלכה נגד מדינת ישראל (מיום 19.2.04) שם נקבע:

"כאשר עסקינן בעברייני מס, בעבירות כלכליות, בעבירות מירמה וכדומה, שבהן העברין מקווה להפיק רווח כספי רב, חשוב להטיל לצד הקנס גם עונש של מאסר בפועל למען ידע העברין שאין החוטא יוצא נשכר. אם חשב לתומו שהסיכוי להפיק טובת הנאה כספית ניכרת מצדיק נטילת סיכון, עליו לדעת כי אם יועמד לדין ויוטל עליו קנס הוא צפוי גם לכך כי תישלל חירותו וגם כי יפסיד את הרווח המדומה, פרי הבאושים של המעשה העברייני. על-כן ראוי ונכון היה להטיל על המערערים עונש מאסר בפועל משמעותי וכן קנס כפי שאכן עשה בית-המשפט המחוזי".

סח. וכן עיינו ברע"פ 10284/06 יהודה פוקס נגד מדינת ישראל (מיום 20.2.07), שם נקבע:

"בית-משפט זה כבר עמד על החומרה הרבה של העבירות הכלכליות ופגיעתן הקשה במשק ובערך השוויון בעמידה בנטל המס. לא אחת נקבע על-ידי בית-משפט זה, כי כאשר מדובר בעבירות כלכליות, על מדיניות הענישה לשקף את הסכנה הגדולה הטמונה בהן לפרט ולציבור כאחד ואת יסוד ההתרעה הנדרש ביחס לביצועה. כן נקבע, כי העונש ההולם עבירות פיסקאליות הוא עונש מאסר שירוצה מאחורי סורג ובריה וכי אין להסתפק בעבודות שירות".

סט. במקרה שבפנינו עסקינן איפוא ב-26 עבירות של אי הגשת דו"חות תקופתיים למע"מ, כשגם לפי הערכתו של הסניגור (בדיון בפנינו) עומד החוב על כ-203,000 ₪.

לרשות המערערים עמדו אין ספור הזדמנויות להסיר את המחדל, וזאת במהלך התקופה הארוכה בה התנהל התיק בבית משפט קמא. גם בפנינו ניתנה אפשרות למערערים (עיינו בפרוט' הישיבה מיום 8.1.15), לשלם לקופת מע"מ בתוך 45 יום את הסכום של 100,000 ₪, תוך הצהרה שאם לא ישולם הסכום הנ"ל במועד יידחה הערעור. דא עקא, מאז אותה ישיבה חלפו למעלה מחודשיים ולא שולם דבר.

ע. יצוין, וכבר עמדנו על כך לעיל, שכאשר כתב האישום הראשון הוגש כנגד המערערים בגין 16 עבירות של אי הגשת דו"חות תקופתיים למע"מ, המשיכו המערערים לבצע עבירות של אי-הגשת דו"חות תקופתיים למע"מ, ולכן הוגש כנגדם כתב האישום השני ביחס ל-10 עבירות נוספות.

עא. אמנם אין לחובת המערערים הרשעות קודמות, אך נוכח ריבוי העבירות של אי-הגשת דו"חות תקופתיים שביצעו המערערים, ונוכח אי-הסרת המחדלים למרות ההזדמנויות שניתנו למערערים, אין הצדקה להתערב בגזר דינו של בית משפט קמא שהינו גזר דין ראוי ומאוזן בנסיבות הענין.

עב. התוצאה מכל האמור לעיל היא, שאנו מורים על דחייתו של הערעור.

על שני המערערים להתייצב למאסרם ביום א' 31.5.15 עד השעה 10:00 בבוקר, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותם תעודת זהות או דרכון.

על המערערים לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: **-*****_** ,*****.

ב"כ המערערים ידאג להמציא לשב"ס בעוד מועד את המסמכים הרפואיים הרלוונטיים בעניינה של המערערת מס' 2.

ניתן היום, ו' ניסן תשע"ה, 26 מרץ 2015, במעמד הנוכחים.